

havde sikret orienteringen til ministeriet og til ministeren.

Til hr. Skaarup: Som jeg sagde i besvarelsen af spørgsmålet tidligere fra hr. Skaarup, har vi sat en midlertidig procedure i gang over for Politiets Efterretningstjeneste, der gør, at ministeriet og jeg selv bliver orienteret, hvis det er sådan, at der opholder sig personer, kommer personer her til landet af den karakter, som vi her har gennemgået, sådan at jeg kan leve op til det, jeg lige just har svaret på hr. Jensbys spørgsmål. Så det har vi gjort, og det finder jeg også er rigtigt, både i forhold til DCP, Den Centrale Politiafdeling, og i forhold til Politiets Efterretningstjeneste, som er dem, der ligger under min ressort.

Jeg vil meget nødig stå her i Folketingets spørgetid og træffe afgørelser på andre ministres ressortområde. Det håber jeg at hr. Skaarup har forståelse for. Statsministeren har indrettet sin regering med de ressortfordelinger, vi nu engang har, og jeg har ansvaret for politiet og herunder også Politiets Efterretningstjeneste, og der har jeg truffet umiddelbare foranstaltninger.

Svend Aage Jensby (V):

Skal ministerens svar til mig forstås sådan, at ministeriet, hele ministeriet, embedsmænd i ministeriet, rent faktisk ikke er orienteret om de her otte andre personer i artiklen?

Peter Skaarup (DF):

Skal jeg forstå det svar, ministeren kommer med her, sådan, at de fire personer, som jeg tidligere har nævnt, er ministeren også enig i burde være orienteret, måske lige med undtagelse af chefen for Forsvarets Efterretningstjeneste? Skal jeg forstå det derhen, at ministeren hermed også siger, at de pågældende personer ikke er blevet informeret om de øvrige personer, som har været omtalt i Politikens artikler?

Jeg vil også godt spørge ministeren, om ministeren ikke godt kan se – set i bakspejlet i hvert fald – at det trusselsbillede, ministeren taler om nogle gange, ikke var til stede i 1999 i forhold til den irakiske hærchef og formentlig heller ikke i forhold til de øvrige på listen, at det trusselsbillede er ikke korrekt set i dagens lys.

Vi ved i dag, at hærchefen er bevogtet af politibetjente; vi ved, at der har været demonstrationer mod den pågældende person. Er det ikke et udtryk for, at det var et forkert trusselsbillede, der blev videregivet til ministeren?

Jens Hald Madsen (V):

Når man hører svarene fra justitsministeren, kan det jo godt virke, som om at det her er en helt, helt ny situation. Det har aldrig været sådan tidligere, at regeringen er blevet orienteret om, at her er altså nogle folk, som muligvis er krigsforbrydere, og som skal retsforfølges.

Det er sjovt nok, jeg har her brevet af 7. april 1999 fra Læger uden Grænser, som skriver, at der var indikationer om på daværende tidspunkt, at der var folk fra Rwanda, som havde søgt asyl heroppe, hvor der var grundlag for mistanke om, at de havde været medvirkende til folkedrab.

Jeg var den eneste, der stillede spørgsmål om det i 1999. Og der spurgte jeg: Retsforfølger Danmark personer, der er mistænkt for folke- drab i Rwanda? Og udenrigsministeren svarede på regeringens vegne, at Danmark aktivt vil medvirke til, at personer mistænkt for folkedrab retsforfølges i overensstemmelse med konventionen, det vil sige ved en national domstol.

Dér, hvor jeg vil hen, er: Generelt set, har regeringen så ikke været opmærksom på den her problemstilling?

Justitsministeren (Frank Jensen):

Med formandens tilladelse vil jeg så svare hr. Hald Madsen først.

Jeg modtog også brevet fra Læger uden Grænser. Jeg besvarede det også – lige så vel som udenrigsministeren gjorde – mest med henvisning til udenrigsministerens besvarelse.

Men man skal huske på, at situationen for Rwanda er en anden. For Rwanda har vi et internationalt krigsforbrydertribunal, som jeg går ud fra at hr. Hald Madsen har kendskab til, og som har sæde i Tanzania.

Og som hr. Hald Madsen måske også vil erindre sig, har vi haft en udleveringssag også til krigsforbrydertribunalet for Rwanda, hvor der er sket udlevering her fra Danmark til tribunal- et.

Jeg tror, hr. Hald Madsen fuldstændig deler regeringens opfattelse. Jeg har ikke noget grundlag for at mistænke hr. Hald Madsen for ikke at dele regeringens klare opfattelse af, at krigsforbrydere ikke skal have noget helle; krigsforbrydere skal stilles for domstolen for deres ugerninger. Derfor har Danmark, som hr. Hald Madsen ved, arbejdet for et tribunal for Eksjugoslavien, for tribunalet for Rwanda, for etablering af FN's internationale straffedomstol i Haag, som jeg i øvrigt selv var nede og deltage i